

Washington, D.C. heeft weer een honkbalkampioen CHAMPS!

Live verslag van het wedstrijd kijken op een videoscherm

Ergens in mei gaf niemand meer een penny voor de kans op een 'wereldkampioenschap' honkbal voor de Nationals. De club uit DC had 31 van haar eerste vijftig wedstrijden verloren. Coach Martinez stond op het punt ontslagen te worden. De *Washington Post* sprak al over een verloren seizoen. Vijf maanden later kopt de krant *CHAMPS!* Na bijna een eeuw wachten vierde de Amerikaanse hoofdstad feest. Een honkbalsprookje is geboren.

TEKST → ROBERT DE KONING (WWW.JOURNEYLISM.NL)
FOTOGRAFIE → ELLEN LINNENKAMP (WWW.JOURNEYLISM.NL)

★ Onderweg van het Nationals Park in Washington, D.C. naar huis, glinstert het asfalt van regen en vreugdetranen. Het is 00:28 uur op donderdagochtend 31 oktober 2019. Halloween kan niet meer stuk. Iedereen die nu door de stad rijdt, droomt dezelfde droom. Bij ieder rood licht kijken bestuurders elkaar aan. Het voelt als Tinder zonder *swipen*. Want achter elke beslagen voorruit zit een glimlach. Vijfennegentig jaar na de Washington Senators heeft D.C. de World Series gewonnen. Claxons spelen de soundtrack van geluk. Vuurwerk verlicht de nacht.

Luctor et Emergo

Achtendertig minuten eerder, om 23:50 uur lokale tijd, is het Nationals Park ontploft. De 36.000 kaarten voor de *watch party* in het stadion van de *Nats* waren binnen een paar seconden weg. Tweeduizend kilometer verderop spelen de Astros en de Nationals onder een dak. In D.C. lijkt de regen de hoop op een overwinning weg te spoelen. Het eindeloze hemelwater geselt de zielen van de fans. De geesten van Halloween spoken bijna zes innings lang door het kleddermatte honkbalstadion. Als dementors hebben ze de energie weggezogen. Maar de *double play* aan het eind van inning zes doet een vonk ontspringen. Jaagt het donker de schaduw

in. Nog steeds staat het in deze laatste en beslissende wedstrijd in de *best of seven*-reeks 2-0 voor de Astros. Maar dit is een knotsgek seizoen. Dus als Anthony *Tony Four Bags* Rendon klaar staat, kijkt het publiek vol verwachting naar het videoscherm. De orkaan van geluid die op zijn homerun volgt, doet het stadion schudden. En wanneer na een eindeloos durende glijvlucht Howie Kendricks bal aan de goede kant van de lijn het veld uitvliegt, knalt er een collectieve oerkreet door de geluidsbarrière. Het is 3-2. Het is 4-2. Het is 6-2. Het is 22:50 uur in het Minute Maid Park in Houston, Texas. Het is 23:50 uur in het Nationals Park in Washington, D.C. Nationals pitcher Daniel Hudson werpt naar Astros slagman Michael Brantley. De bal daalt. Het hout zwiëpt. Lucht kraakt. Regen stopt. Een stad ontploft. Luctor et Emergo.

Baby Shark

De ontlading bij het *Nats*-team in Houston en de toeschouwers in Washington is groot. Niemand had dit verwacht na die dramatische start in mei. De *bookies* schatten de kans op winst van de titel op 1,5 procent. De kranten, internet, televisie vonden zelfs dat te hoog. Op dat dieptepunt in mei, besloot speler Gerardo Parra het nummer dat bij zijn opkomst klinkt te veranderen. Hij vraagt

Een doorweekt Nationals Park wacht op wat er komen gaat

zijn dochter wat zijn nieuwe lijffied moet worden. *Baby Shark* is het antwoord van de peuter. In de eerste wedstrijd waarin het wordt gespeeld, begint het voor Parra en zijn team te lopen. Het publiek en de spelers omarmen het irritant-aanstekelijke nummer en in het Nationals Park duiken de eerste als haai verklede supporters op. Wanneer tijdens de laatste wedstrijd van de World Series *Baby Shark* door de honkbalarena in D.C. schalt, zingen tienduizenden volwassenen het kinderlied mee terwijl ze met hun armen in de lucht huppen. *Lets go hunt* zingt het stadion uit volle borst. In een seizoen dat naar de haaien leek, grijpt de ploeg uit D.C. haar prooi.

Hoempapa

Honkbal is Amerika's nationale tijdverdrijf. Van de eerste bal in de lente, kabbelt de sport langs zwoele zomeravonden richting het vuur van de herfst. Op zaterdag 2 november 2019 is de zwarte, door regen doorkliefde kampioensnacht vervangen door een stralend blauwe hemel. Onder het marmeren oog van het Capitool, geflankeerd door in oranjegeel gekroonde bomen, verzamelen zich honderdduizenden fans.

'De orkaan van geluid die op zijn homerun volgt, doet het stadion schudden'

Kinderen zitten bij hun ouders op de schouders. De met drank aangelengde koffie gaat van hand tot hand. De parade die de stad aan haar honkbalteam en fans heeft aangeboden is verrassend dorps. Voorop gaat de fanfare. Dan komen bussen met zo nu en dan een speler. Vervolgens de mascottes, de burgemeester, vrijwilligers, nog een fanfare en tot slot de laatste bus met daarop een handjevol spelers, de coach en de bokaal. Het maakt niets uit. Hier is 95 jaar op gewacht. Onder luid gejuich trekken de kampioenen stapvoets voorbij. Weer regent het in Washington. Gelukkig is het rode confetti.

Op donderdag 2 april spelen de Nationals de *home opener* van het seizoen 2020 tegen de New York Mets. Kaarten koop je hier: www.mlb.com/nationals

'In een seizoen dat naar de haaien leek, grijpt de ploeg uit D.C. haar prooi'

Baby Shark is het onofficiële clublied van de Nationals

Een lange stoet bussen kruipt voorbij tijdens de overwinningparade

Ondanks het weer stroomt het stadion in D.C. vol voor de wedstrijd die in Houston gespeeld wordt